

Ο Γέροντας Πορφύριος ως Αγιορείτης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αρχιμ. Βασιλείος Γοντικάκης

Αρχιμ. Βασιλείου Γοντικάκη

Ὁ ἄββᾶς Ἰσαάκ ἀναφέρει, ὅτι ἡ ἡμέρα ταφῆς μας εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ σαββατισμοῦ, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς παύσεως τοῦ ἀγῶνος. Μέχρι τότε ὅλοι ἀγωνιζόμαστε καὶ κρινόμαστε. Σήμερα τιμοῦμε τον γέροντα Πορφύριο, πὺ εἶναι δῶρο Θεοῦ τετελειωμένο.

Δὲν εὐχόμαστε νὰ ὑπῆρχε κάποιος πὺ νὰ μᾶς ἐδίδε μιὰ ζωντανὴ μαρτυρία τῆς πίστεως. Οὐτε σχολιάζομε κάποιον ἀσκητὴ, πὺ βρίσκεται ἐν ζωῇ, ἀγωνίζεται. Καὶ δὲν ξέρομε πῶς θὰ τελειώσει.

Τώρα εἶναι διαφορετικά. Μιλοῦμε γιὰ κάποιον, πὺ ἄρχισε καὶ τελείωσε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μὲ ἓνα ἅγιο καὶ θαυμαστὸ τρόπο. Μπορεῖ νὰ πῇ ἀφώνως στὸν Κύριο, πὺ τὸν ἔστειλε μεταξύ μας: « Τὸ ἔργον ἐτελείωσσα, ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ποιήσω» (Ἰω. 17,5).

Ἀλλὰ πάλι δὲν εἶναι εὐκόλα τὰ πράγματα. Ἡ περίπτωση τοῦ γέροντος Πορφυρίου εἶναι κάτι τὸ ἰδιαίτερο ἀπὸ τὴν μέχρι τέλους. Εἶναι μία θεοφάνεια, κάτι τόσο ἅγιο καὶ καθαρὸ, γιὰ τὸ ὁποῖο ταιριάζει ἡ φράση: «Ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων». Γι' αὐτὸ δίσταζα καὶ δὲν ἤθελα νὰ μιλήσω. Καὶ τώρα διστάζω, γιατίι μᾶς ξεφεύγει τὸ ασύληπτο μεγαλεῖο του. Ἔχομε ἓνα ἔκτακτο φαινόμενο προφητικῆς κλήσεως καὶ ζωῆς. Τὸν καλεῖ ὁ Θεὸς δωδεκάχρονο στὰ ἅγια τῶν ἁγίων τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἕνας θεῖος ἔρωτας τὸν ἔλκει. Ἀστήρ μυστικὸς τὸν ὁδηγεῖ στὸν συγκεκριμένο γέροντα Παντελεήμονα, στὴν καλύβη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων. Τὸ Κυριακὸ βρίσκεται κοντά, λίγο παρακάτω. Τὸ ξεροκάλυβο τοῦ γέρο-Δημᾶ βρίσκεται λίγο παραπάνω.

Ἐκεῖ ζῇ. Ἀνοίγει τὰ μάτια του στὸν νέο κόσμος τῆς ἀσκήσεως. Ἀναπνέει τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐρήμου. Ὁσφραίνεται τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου. Μπαίνει μέσα στὸ κάλλος τῆς λειτουργικῆς θεολογίας.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ πολλοὶ ἐπισκέπτονται τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὁ Σικελιανὸς καὶ ὁ Καζαντζάκης ἔρχονται ὡς ἐπισκέπτες στὰ καυσοκαλύβια. Καθένας, ὅμως, ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ζωῆς του, ἐπισκέπτεται καὶ ἀνακαλύπτει ἓνα ἄλλο Ἅγιον Ὄρος.

Ὁ μικρὸς Εὐάγγελος γνώρισε τὸ ἀληθινὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ μᾶς τὸ κοινοποίησε. Ὡς ἄγγελος καθαρὸς τὰ δίδει ὅλα στον Χριστό καὶ δέχεται τὴ Χάρι. Μπαίνει, ὅπως λέει ὁ ἴδιος στὴν ἀκτιστὴ Ἐκκλησία. Χαίρεται τὶς ἀκολουθίες. Τρέφεται ἀπὸ τὴν εὐχή. Δὲν χωρίζει τὴν προσευχὴ ἀπὸ τὴν ἐργασία. Κάνει τὴν ὑπακοὴ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Τρέχει σὲ ὅλα του τὰ διακονήματα μὲ προθυμία. Στενοχωριέται, ὅταν δὲν του φέρονται αὐστηρά. Ριζώνει στὴ νέα γῆ τῆς πνευματικῆς πολιτείας. Τρέφεται ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κλάδοι τῶν ἐφέσεων καὶ τῶν προσδοκιῶν του εἶναι οὐρανομήκεις καὶ φτάνουν στὸν γνόφο τῆς ἀορασίας καὶ τῆς ἀνυπαρξίας. Θέλει, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, «νὰ φύγη, νὰ χαθῇ, νὰ μὴν ὑπάρχει. Ζῇ μέσα στὸν χῶρο τῆς ὀρθοδόξου ἐλευθερίας. Νοιώθει καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶναι ἀγάπη, εἶναι ἔρωτας, εἶναι ἐνθουσιασμός, εἶναι τρέλα, εἶναι λαχτάρα τοῦ Θεοῦ».

Τοῦ συμβαίνει τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς μὲ τὸν γέρο-Δημᾶ. Μέσα στὸν σκοτεινὸ νάρθηκα τοῦ Κυριακοῦ, ὅπου ὁ περιφρονημένος γέροντας κάνει μετάνοιες, βγάζει κραυγὴ δοξολογίας. Ἐκπέμπει τὴ λάμψι τῆς Χάριτος. Καὶ παίρνει φωτιὰ ἢ εὐφλεκτὴ ὕλη τοῦ μικροῦ ἀσκητῆ!

Κοσμογονικὰ γεγονότα πράττονται ἐν σιγῇ. Κανεὶς δὲν παίρνει εἶδησι τοῦ τι συνέβη ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴ Σκήτη. Ὅπως κανεὶς δὲν ἄκουσε πρὶν δυο χιλιάδες χρόνια τὴ συζήτησι τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ μὲ τὴν ἀγνωστὴ Κόρη τῆς Ναζαρέτ, ποὺ δέχεται τὸν οὐράνιο ἀσπασμό, συλλαμβάνει τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναδεικνύεται Θεοτόκος καὶ κοσμοσώτειρα.

Ὁ μικρὸς μοναχὸς δὲν δίδει σημασίαν στὸ χάρισμα, μόνο τρέμει σύγκορμος ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Γεννᾶται μέσα του ἡ χαρά, ἡ ἐκπληξι, ἡ γνώσι, ἡ θεολογία. Γεννᾶται μέσα του ὁ νέος ἄνθρωπος, μὲ νέες αἰσθήσεις, χαρὲς καὶ ἐφέσεις. Βλέπει, ἀκούει καὶ ὁσφραίνεται διαφορετικὰ. Φουντώνει μέσα του ὁ θεῖος ἔρω. Θέλει νὰ μείνει μόνος καὶ ἄγνωστος μέσα στὴ σιωπῇ. Νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ ὅπου τὸν φέρνει ἡ ἀνέκφραστή του ἐμπειρία. Νὰ χαθῇ μὲ τοὺς ἀγνώστους καὶ μυστικούς μοναχοὺς μέσα στὸν παράδεισο τῆς ἐρημικῆς κοινωνίας.

Ὁ Θεός, ὅμως, ἐνεργεῖ διαφορετικὰ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μᾶς. Τὸν βλέπει ἱκανὸ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι δύσκολης ἀποστολῆς. Τὸν στέλνει σὲ ἄλλους χαμένους, στὰ ἀπολωλότα πρόβατά Του, στὸν κόσμον. Τὸν στέλνει σὲ μᾶς.

Τὸ νὰ εἶσαι ἀπολωλὼς καὶ νὰ νομίζῃς, ὅτι εἶσαι δάσκαλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τῆς θεολογίας, εἶναι ἐπικίνδυνον. Σ' αὐτοὺς στέλνει ὁ Θεὸς τὸν ἀνύπαρκτον καὶ ἐλάχιστον τοῦτο μοναχόν.

Φτάνει στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας, στὴν καρδιά τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Μένει στὴν Ὀμόνοια 33 χρόνια, ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι τὸ 1973. Τὰ ζῇ ὅλα, ὅπως λέει, σὰν μία μέρα.

Τὶ κάνει; Τίποτε· μόνο ἀγαπᾷ. Ἀφήνει ἀπὸ μέσα του νὰ ξεχυθῇ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς Ἀναστάσεως ποὺ ἔζησε καὶ πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγιορείτικὴν του ζωὴ καὶ ἐμπειρίαν. Βλέπει, ὅτι ὅλοι δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοί, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπην. Τοὺς ἔχει λείψει ἡ στοργὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ποὺ αὐτὸς πλουσιοπάροχα δέχτηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος, μέσα στὴ ζωὴ τῆς ἡσυχίας καὶ τὸ μέλος τῆς θεολογίας.

Ἐδῶ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους σὰν παιδιά προβληματικά, ἀτροφικά καὶ σαστισμένα. Ὑποσιτιζόμενα μὲ μιὰ ἄψυχη καὶ ἀναιμικὴ θεολογία καὶ εὐσέβεια. Ἐχουν ἀνάγκη ἀπὸ στοργὴ καὶ ἀγάπην, ἀπὸ ἐλευθερίαν καὶ χάρι, ὅχι ἀπὸ φωνὰς καὶ ἐκνευρισμούς.

Θυμᾶται ὅτι «στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ πνεῦμα ποὺ ἐμαθε ἦταν Ὁρθόδοξον, βαθύ, ἅγιον, σιωπηλό, χωρὶς ἐριδες, χωρὶς καυγάδες καὶ χωρὶς κατακρίσεις». Εἶχε βρῇ ἀγάπην, εὐλάβειαν, οὐράνια πολιτείαν. Ἀγάπησε τὸν Χριστό. Ἀναγεννήθηκε ὁλόκληρος. Πῆγε «κουτὸς καὶ ντροπαλός». Κι ἐγίνε ἐξυπνὸς τολμηρὸς καὶ ὠραῖος. Ἄνοιξαν οἱ αἰσθήσεις του. Ἐλαμψε τὸ πρόσωπό του. Ἐζησε τὸ γεγονός, ὅτι (ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἄλλος σταλμένος στὸν κόσμον Ἀγιορείτης Κοσμάς ὁ Αἰτωλός) ὁ Θεὸς εἶναι ὅλο φῶς, ὅλος χαρά, ὅλος εὐσπλαχνία, ὅλος εὐεργεσία, ὅλος ἀγάπη. Αὐτὸ εἶπε μὲ τὴν παρουσίαν του ὁ γέροντας Πορφύριος στὸν κόσμον.

Μπαίνοντας στὸν χώρον μας δὲν μίλησε τὴ γλῶσσαν μας. Δὲν σχολίασε τίς ἀπόψεις μας. Ἀπλῶς ἄνοιξε ἓνα παράθυρον καὶ ἦλθε ἄνεμος καθαρὸς καὶ δροσερός, ποὺ παρέσυρε τὴν πνευματικὴν νωθρότητα καὶ ἀχλύ. Ἀναζωογόνησε τὰ σωθικά τοῦ κόσμου.

Δὲν ἔδωσε οὔτε ἐπιεικεῖς οὔτε αὐστηρὰς συμβουλές. ἀλλὰ ἐξέχεε τὴν χάριν τοῦ

Πνεύματος, πού «λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγιορείτικη καὶ ὀρθόδοξη θεολογία.

Ἡ συμπεριφορὰ του οἱ κινήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του, δὲν ρυθμίζονται ἀπὸ προσπάθεια νὰ μὴν σκανδαλίσει κανένα, οὔτε ἀπὸ πρόθεσι νὰ φανῇ καλὸς καὶ ευσεβής. Ὅλα αὐτὰ – τὸ νὰ παριστάνεις κάτι- εἶναι ξένα καὶ ἀνύπαρκτα γιὰ τὴν ἀγιορείτικὴ του ἀγωγὴ καὶ τὸ ἦθος.

Ὅλα ρυθμίζονται ἀπὸ μόνον τοὺς ἀπὸ μιὰ ζέση πίστεως καὶ ἓνα θεῖο ἔρωτα, πού κοχλάζει μέσα του καὶ φτάνει στὸν ἄλλο ὡς εὐλογία καὶ ἐκπληξι. Δὲν ἔχεις μπροστὰ σου ἓναν ἄνθρωπο εὐγενῆ καὶ μετρημένο, πού σου μιᾷ συνετά, ἀλλὰ ἓναν ἔνθεο, μεθυσμένο ἀπὸ ἔρωτα θεϊκό. Καὶ σὲ κατακλύζει μὲ κύματα ἐνθουσιασμοῦ πού, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀναδύονται ἀπὸ ἐκρήξεις χαρᾶς που ξεσποῦν στὴν καρδιά του.

Ὅλα εἶναι ἀρτιγέννητα, αὐθεντικά καὶ ἀτελείωτα. Ἐξω ἀπὸ τὰ τυποποιημένα , ξεθωριασμένα καὶ γνωστά. Εἶναι ὁ νέος οἶνος πού σχίζει τὰ παλιὰ ασκιά. Νέα συμπεριφορὰ, λόγος, κίνηση, μανία καὶ χαρὰ ἐνός ἁγίου, πού σὲ γεμίζει μὲ ἀνάπαυσι. Σοῦ δημιουργεῖ αἴσθησι ἐμπιστοσύνης. Σοῦ διαστέλλει τὸν χῶρο τῆς ζωῆς. Σοῦ διαλύει τὰ εἰδῶλα τῆς γνωστῆς θεολογίας: ἡ συντηρητικὴ εἶναι στενόκαρδη καὶ σὲ πνίγει ἢ φιλελεύθερη, διάτρητη καὶ σὲ παγώνει.

Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν πεῖς οὔτε συντηρητικὸ οὔτε φιλελεύθερο. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σχολιάσεις· εἶναι τὸ ἄνωθεν ἐρχόμενο, πού τὰ ξεπερνᾷ ὅλα. Σοῦ προκαλεῖ δέος καὶ σοῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά.

Μιᾷ πάντα αὐθόρμητα καὶ ἀνεπιτήδευτα. Χρησιμοποιεῖ παράξενες λέξεις: «βρέ» καὶ «μωρέ»! Καὶ ὅλα εἶναι γεμάτα παιδικὴ χάρι, ἀλήθεια καὶ τόλμη, πού δημιουργοῦν μιὰ θεία οἰκειότητα. Ἐμεινε κοντά μας πάνω ἀπὸ ἐξῆντα χρόνια, σὰν ἥλιος εὐσπλαχνίας. Μᾶς μαλάκωσε τὰ ψυχὴ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένωμε. Μᾶς ἔλυσε τὰ προβλήματα, πρὶν τὸν ρωτήσωμε. Ἀφαίρεσε τοὺς κακοήθεις ὄγκους, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε. Μᾶς ἔκανε μιὰ ὑποδόρια ἔνεσι καὶ μᾶς χάρισε μιὰ ἐπουράνιο ἄνεσι. Μᾶς εἶπε πῶς νὰ ζήσωμε καὶ νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ μας· περιφρονώντας τὸν διάβολο καὶ τὰ πάθη, καὶ ἀγαπώντας τὸν Χριστό. Ζητώντας νὰ γίνεται πάντοτε τὸ θέλημά Του στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες.

Κυκλοφόρησε μεταξύ μας ὡς ἄμεμπτος καὶ πολιτεύθηκε ἐλεύθερα ὡς ἅγιος. Φανέρωσε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Δὲν κραυγάζει, δὲν ἀκούει κανεὶς τὴν φωνὴν του στὶς πλατεῖες (πρβλ. Ματθ. 12-19).

Ὡς σίφουνας ἀθόρυβης ἀγάπης, θωπεύει ἱαματικὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξι. Μιᾷ προσωπικά, ἐκφράζεται ἐλεύθερα καὶ ἐπισκέπτεται ὅλους. Δὲν κρίνει, ἀλλὰ θεραπεύει. Δὲν ἀποπαίρνει, ἀλλὰ μόνο χαροποιεῖ.

Ἐνῷ βλέπει τὴν πνευματικὴν ἀναιμία τῆς θεολογίας τῶν πανεπιστημίων καὶ τῶν κηρυγμάτων, δὲν κάνει σχόλια ἀρνητικά. Παρακολουθεῖ κάποια μαθήματα στὸ

Πανεπιστήμιο. Παίρνει ποιήματα του Βερίτη και μιλά επαινετικά.

Ἐνῶ βλέπει τι εἶναι ὁ κόσμος καὶ ἡ κοσμικότητα ποὺ βασανίζει τὸν ἄνθρωπο, δὲν διστάζει νὰ πάρει λαϊκὰ τραγούδια καὶ νὰ τὰ σχολιάσει μὲ τὸν δικὸ του ἅγιο τρόπο. Ἐνῶ ξέρει τὶ εἶναι ὁ ἀρχαιοελληνικὸς παγανισμὸς, ἐπισκεπτόμενος τὸ Μουσεῖο διακρίνει στὸν καλλιτέχνη, ποὺ ἔφτιαξε τὸ ἄγαλμα τοῦ Δία στοιχεῖα πνευματικῆς γνησιότητος, καὶ δὲν φοβᾶται νὰ τὰ σχολιάσει θετικά.

Ἐνῶ γνωρίζει τὴν ταλαιπωρία τῶν γυναικῶν ποὺ βρίσκονται στοὺς οἴκους ἀνοχῆς, χαίρεται ὅταν βρίσκεται κοντὰ τους. Ψάλλει μ' ὅλη του τὴν καρδιά τὸ « Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε...». Τὶς καλεῖ νὰ προσκυνήσουν τὸν Τίμιο Σταυρό. Καὶ τοὺς μιλάει γιὰ τὸ πόσο ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη γιὰ ὅλους καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἐνῶ βλέπει, ὅτι τὰ κάνομε θάλασσα, δὲν μᾶς ἀποστρέφεται. Τὰ ξέρει ὅλα καὶ δὲν ἀντιπαθεῖ κανένα. Ἡ ὀξυδέρκεια του μᾶς φωτίζει καὶ ἡ ἐπιείκεια του μᾶς μαστιγώνει.

Μόνη ἡ παρουσία του εἶναι μιὰ εὐλογία καὶ μιὰ δοκίμασία. Εἶναι παρηγοριὰ διὰ τοὺς πονεμένους καὶ παραστρατημένους. Καὶ κρίσι φιλάνθρωπη, ἀλλὰ καὶ ἀδέκαστη γιὰ τοὺς θερουμένους πνευματικούς καὶ δασκάλους τῆς ζωῆς.

Πράγματι «ἐγένετο ἐν ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν... ὅτι ἀνόμιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ» (Σοφ. Σολ. 2 14-15). Διακρίνει μὲ σαφήνεια τὰ ἀόρατα στοὺς πολλοὺ καὶ ἀφήνει διακριτικὰ νὰ φανῇ ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Τὴν ταπεινολογία χαρακτηρίζει ὡς δαιμονισμό.

Ἐκεῖ ποὺ αὐτὸς ὁσφραίνεται κάποια βαριὰ μυρωδιὰ καὶ ἀποφορά, ἄλλοι, ποὺ παρουσιάζονται πνευματικοὶ ὁδηγοί, αἰσθάνονται καὶ μιλοῦν γιὰ εὐωδία θυμιάματος.

Εἶχε τὴν δική του διαφορετικὴ γνώμη γιὰ γεγονότα τοῦ καιροῦ μας καὶ πρόσωπα, ποὺ ἄλλα πῆγαν νὰ τιμηθοῦν ὡς ἅγιοι καὶ ἄλλα νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ὡς ἔκλυτοι. Βλέπει ἁγίους στὸν κόσμο ἐκεῖ ποὺ ἐμεῖς δὲν τοὺς ὑποψιαζόμαστε.

Διακρίνει τὰ πνεύματα καὶ ὁδηγεῖ ὅλους στὸν λιμένα τῆς σωτηρίας.

Μένει πιστὸς στὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἡρεμία τοῦ Πνεύματος.

Οἱ γέροντες του ἱερομόναχοι Παντελεήμων καὶ Ἰωαννίκιος, καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ -ποὺ πάντα τοὺς σεβόταν- παρασύρθηκαν καὶ ἔπесαν στὴν παγίδα τοῦ ζηλωτισμοῦ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου. Αὐτὸς ὄχι.

Ἀργότερα μὲ τὸ 666 καὶ τὸν Ἀντίχριστο πολλοὶ ταραχτήκαν καὶ μετέδωσαν τὴν ταραχή τους σὲ ἄλλους.

Αὐτὸς ἔμεινε γαλήνιος καὶ ἀντιμετώπισε σταθερὰ τὸ θέμα μὲ τὴν δύναμι ποὺ τοῦ χάριζε ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα του.

Ἡ ἀταλάνευτη ἡρεμία καὶ τὸ ἀγγελικὸ του χαμόγελο ἦταν δωρεὰ τοῦ Πνεύματος

καὶ ἀποτέλεσμα σκληροῦ ἀγῶνα καὶ ἀσκήσεως στὴν ταπείνωσι καὶ στὴν ἀγάπη. Τὸ νὰ ἐκνευρίζεσαι καὶ νὰ ἐκνευρίζεις εἶναι εὐκολή, ἀλλὰ καὶ ὀλέθρια παρεκτροπή, ὅσο καὶ ἂν τὴν ὀνομάζωμε προφητικὸ ζῆλο.

Ἀπαιτεῖται διάκρισι καὶ φωτισμὸς γιὰ ὅλες τὶς ἐνέργειές μας.

Δὲν πρέπει νὰ τανύζωμε κάτι μικρὸ μέχρι νὰ τὸ ἐξαρθρώσωμε. Οὐτε νὰ καταπιέζωμε κάτι μεγάλον καὶ θεϊκὸ μέχρι νὰ τὸ ἐξουθενώσωμε, γιὰ νὰ τὸ φέρωμε στὰ μέτρα μας.

Πρέπει νὰ ἐναποθέτωμε τὰ πάντα στὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ κὶ Ἐκεῖνος νὰ ἀποφασίζῃ.

Ἄλλο εἶναι τὸ ἀνθρώπινο καὶ φτιαχτό, ποὺ ρυθμίζεται ἀπὸ δικές μας πράξεις καὶ ἐπιδιώξεις. Καὶ ἄλλο εἶναι τὸ ἀληθινὸ καὶ θεοκίνητο, ποὺ δὲν ἐλέγχεται ἀπὸ ἀνθρώπινες ἐπεμβάσεις.

Τὸ πρῶτον θὰ προδοθῇ ἂρὰ ἢ γρήγορα καὶ θα φθαρῇ, ὡς κτιστὸ καὶ ἀνθρώπινο, ὅσο κὶ ἂν τὸ στολίσωμε μὲ θαύματα καὶ προφητεῖες.

Τὸ δεύτερον καὶ ἀληθινὸν θὰ μείνῃ ὡς εὐλογία θεῖα καὶ ἀειλαμπής, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες νὰ περιφρονηθῇ καὶ νὰ ταφῇ.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος πῆγάμε καὶ νὰ τὸ ξεχάσωμε καὶ νὰ τὸ θάψωμε, ἀλλὰ μένει ἐκεῖ ἄσβεστη ἢ ἄκτιστη φλόγα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ γέρον Περφόριος ἦταν μιὰ φανέρωσι αὐτοῦ τοῦ ἀσπίλου καὶ ἀδύτου φέγγους καὶ μιὰ μαρτυρία τῆς Χάριτος· τῆς αἰορείτικῆς ζωῆς καὶ ἐμπειρίας γιὰ τὴν ἐποχὴ μας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸν σὲ περίοδο πνευματικῆς καχεξίας καὶ ἐξεπλήρωσε μία θεῖα ἀποστολή.

Ὅταν πλησίασε τὸ τέλος του, παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν αξιώσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του στὰ Καυσοκαλύβια, ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε πνευματικά. Νὰ χαθῇ μὲ τοὺς χαμένους καὶ αἰζώλους ἀδελφούς του, ποὺ ἀγάπησε κὶ ἐγένετο ἓνα μ' αὐτούς. Τοῦ δώσανε τὴν χάρι. Καὶ δὲν τοὺς ξέχασε, οὔτε χωρίστηκε ἀπ' αὐτούς, ὅσα χρόνια κὶ ἂν ἐζήσῃ μακριὰ τους.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν δέησιν του. Ἐπέστρεψε καὶ ἐκοιμήθη στὴν Καλύβη ποὺ ἐκάρη μοναχός. Ἐγένετο τὸ ἐξόδιόν του στὸ Κυριακὸν τῆς Σκῆτης.

Ζήτησε νὰ ταφῇ στὸν τάφον ὅπου εἶχαν βάλει νωρίτερα ἓνα χοντρὸ καὶ γελαστὸ μοναχό, γιὰ νὰ πάρῃ κάτι ἀπὸ τὴν ἀγιότητά του. Μετὰ τὴν ἐκταφὴν τοῦ π. Περφυρίου, ἐτάφη στὸν ἴδιον χώρον ὁ γέροντας παπα-Νικάνωρ. Ἐγένετο ἤδη καὶ ἐκεῖνου ἡ ἐκταφή. Τῶρα δὲν θὰ βρῆς πουθενὰ προσωπικὸν τάφον τοῦ γέροντος Περφυρίου.

Καὶ τὰ ὅσά του χάθηκαν κατὰ παραγγελίαν του, στὸ δάσος τῆς Κερασιᾶς. Τὸ χαμόγελό του μένει ὡς εὐλογία, ποὺ αἰωρεῖται στὴν σύμπασαν καὶ στὶς ψυχὰς τοῦ κόσμου, ποὺ τὸν γνώρισε καὶ τὸν γνωρίζει.

Εἶναι καὶ μένει κάτι μοναδικὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους.

Γεννήθηκε με τὸ νὰ φύγη, νὰ χαθῇ, νὰ μὴν ὑπάρχη. Καὶ τελείωσε με τὸ νὰ φύγη, νὰ χαθῇ, νὰ μὴν ὑπάρχη.

Γι' αὐτὸ διαστέλλεται καὶ γίνεται κατὰ χάριν χώρα τοῦ Ἀχωρήτου. Δὲν διατυπώνει μία ἄποψι. Δὲν ἀνήκει σὲ μία ὁμάδα ἀνθρώπων. Δὲν ἐκφράζει μιὰ νοοτροπία. Δὲν προωθείται οὔτε διαφημίζεται με ἀνθρώπινες ἐνέργειες. Ἐμεῖς ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία καὶ τὸν φωτισμό του.

Εἶναι μιὰ θεοφάνεια μιὰ φανέρωσι τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ φῶς τοῦ ἀστεριοῦ του φτάσει σὲ μᾶς. Δὲν ἔχομε πλήρως κατανοήσει τὸν λόγο του. Δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμη ἡ δράσι ἀπὸ τὸ φάρμακό του. Συνεχίζει τὴν ἱατρικὴ του ἐπέμβασι. Ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν θεραπεία του –καὶ ὅσοι νομίζομε ὅτι εἴμαστε υγιεῖς.

Ἦλθε μαζί μας καὶ ἦταν μόνος, περιβεβλημένος στολὴ λευκὴ τῆς ἀγγελικῆς του χαρᾶς. «Μὴ μου ἄπτου». Μὴ με πλησιάζετε με τὴ λογικὴ, τὶς αἰσθήσεις καὶ τὶς ἀντιλήψεις σας. Δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ οὔτε γιὰ σᾶς οὔτε γιὰ μένα.

Ἐφυγε καὶ μένει μαζί μας. Δὲν φανερώνεται ἀνθρώπινα. Δὲν μολύνθηκε ζητώντας ἀνάπαυσι καὶ δόξα φθαρτή. Οὔτε μας ἄφησε νὰ μολυνθοῦμε με ἄρρωστη ἀγωγή. Δὲν μᾶς κάνει διαφήμισι τῆς ὑπεροχῆς του. Μᾶς χαρίζει τὴν εὐλογία τῆς ταπεινώσεως του.

Ἦταν ἅγιος καθαρὸς γι' αὐτὸ ἐβλεπε παντοῦ καὶ μετέδιδε καθαρότητα καὶ ἐλπίδα, ποὺ εἶναι δῶρο τῆς Χάριτος. Μᾶς εἶπε με τὴν συμπεριφορὰ του: Μὲ ἔστειλε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς δώσω κάτι. Σᾶς τὸ ἔδωσα καὶ φεύγω, χάνομαι. Φεύγοντας θὰ εἶμαι πιὸ πολὺ μαζί σας, αὐτὴ εἶναι τελικὰ ἡ θεία εὐλογία. Ὅταν ζοῦμε ἐν Χριστῷ, ὁ θάνατος δὲν διακόπτει, ἀλλὰ τονίζει καὶ λαμπρύνει τὶς σχέσεις μας.

Καὶ σεῖς χαθῆτε μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κάνετε ὑπομονὴ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε. Σηκώνετε τὸν Σταυρό ποὺ ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ σηκώνετε καρτερικά. Καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ χάρι μέσα σας. Τότε θὰ δεῖτε τὰ ἀόρατα. Καὶ θὰ μᾶς χαρισθοῦν τὰ ἀνείπωτα, ὡς πλησμονὴ αἰδίου ζωῆς καὶ ἐνότητος, ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Αγιορειτική Φωτοθήκη

Πορφύριος ιερομόναχος Καυσοκαλυβίτης
(1906-1991),
ως νέος μοναχός στα Καυσοκαλύβια

Πηγές: taxiarhes.blogspot.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr-
agiosgeorgiosthivas.blogspot.gr